

JAYOT-ERRIA ETA ZERUA

Begira, ¡badakust! begira zeru aiñ garbi, aiñ zoragarri, aiñ lasa eta ederki zabaldu orri.

Zeru ori da nere jaioterriko zerua, mantu urdiñ guzizkoa, argi loretsu batek edertzen duena.

¡Zeñ ederra zeran, nere erria! farra gozoa egiñ zuen Jaungoikoak zure lurra egiteratu zuenean... lorez jantzi zuen, eta aize gozoenai agindu zien lurrinkatu zezatela.

Presko eta lirañ, etzaten zera lorategi gozotsu orretan begirada bildurtia lenbizi bere maiteari zuzentzen dion birjiña eder eta garbiaren eran.

Aundia zera, nere erria; odeiak ukitzen dituzten dorre oek adierazten dute. Dira zure beso, otoitz egitean zerura alchatzen dituzunak.

Eskil-soñu aundietan bildurik jeisten da biotzak mugitzera Erljioaren itzotsa... zeru goietako soñu guzizkoa.

¡Nere erria! ¡nere erria! nik maitatzen zaitut emazte ederra maitatzen dan moduan; nora nai nuala, nere biotzean zaramazkit, eta zugan pensatzean, malkoak isuritzen zaizkit.

Zugan ikusi nuen aurrenengo, zeruak bialtzen digun argi ori, mirestu dezagun beraren edertasuna; zugan asi nintzan esaten ortzartean Amak erakutsi zizkidan otoitz biguñak; zugan itz egiñ zien nere animak beste animai izkuntza miraritsu eta zerukoia; zugan azkenengo muñ egiñ nion eskuan nere aitari, eta eman nion musu garbia nere arrebari.

Zugan ¡o nere erria! zugan daukat bizitzan dagoen gauzarik garbiena, eta eriotzan barrengoena; nere aurtasuneko seaska eta nere aita-ren obia.

Orregatik sentitzen nintzan triste zugandik urruti; bañatristura artan bazegoen gauz isill zoragarri bat, zan, igarotako poz eta atseka-bean oroitza illun eta urrutikoaren antzekoa.

Sentitzen nintzan triste, eta esaten nion nere buruari, ¿noiz ikusiko ditut berriz kanpo aín eder aiek, argi ain gozo ura, eta ibilliko naiz karrika jakiñ aetan, eta topatuko ditut nere adiskideak, eta estutuko ditut nere biotzean?

Emen naukazu, nere erria, emen naukazu; naizan umill onek glori aundia iduki nai nuke, zure koroari lore bat ezartzeko; baña badet beintzat anima sentikor bat, eta beronen amorioa ematen dizut. Emen naukazu, zure airea artzen det, begiratzen diot zure zeruari, eta doat-sua naiz.

*
* * *

¡Zorionekoa! ¿Zer itz irten da nere ezañetatik? ¿Ezagutu al degu guk zoriontasuna zer dan?

Mamu bat, laztantzean desegiten dana; lore bat, ukitzean belaskatzen dana; itzal bat, jarraitzean iges egiten duena. ¿Zer dakigu guk zoriontasuna zer dan?

Atozte, nere adiskideak, eta inguratu nazazute, konta dizaiegun elkari biotzeko isill-kontuak. ¿Sentitzen zerate benturaz zorionekoak?

Gure jaioterritik urruti arkiturik, antsiaz gaude bertara itzuli naiean, eta itzultzean antsia etzaigu kentzen, sentitzen degulako geron barrunbeetan urrutira joan nai atsekabetzen gaituena. Beste jaioterri bat izango ote degu gure doatsueratzat?

¡Gizona! jaio ziñan tokia da zure erria; ¡kristaua! begira zerura, ori da zure erria.

¿Zer da mundua, ezerezaren eta betikoeraren tartean Jaungoikoak utzitako pauso bat baizik?

¿Zer gera gu illunpetan oiuska, erri argi eta zorioneko orren billa gabiltzan erbestetu errukarri batzuek baizik?

Ez esan neri au ederra dala; eriotzak dana illuntzen du. Erreka orrek mur-mur egiten du, lore ori mardula dago, baña pauso bat emazu, eta erreka leortu da, lorea zimurtu.

Begira atzera.... ¡ondakiñak! begira aurrera... ¡danak lur jotzen du!

Eriotza da munduko agintaria; gure anima eziñ bizi diteke eriotzako lurbira onetan.

¡Aizea! ¡aizea! bada anima itoka dago; emaiozute pakea, negarrez eta gudaz aspertua dagoelako.

Erregeak dira gizonak; eta loietan dabilta arrastaka; senideak, eta

elkar zatitzen dira; Jainkoaren semeak, eta ernegatzen dute eriotzak ondatzen dituen arteraño.

Atera gaitzatu miseriazko toki onetatik, kateak urratuta erori bitez, eta animak ega egin dezala.

Ene anima, ¿eztakizu mundu ekaizdun onegaz gañdik badagoela beste lurbira bat, pakea dagoena, argia illuntzen eztana, eta bizia beñere aitzen eztana?

An, ene anima, an murgildu al-izango zera betikotasunezko leizon-do argietan Jainkozko iñiltasunaren artean, an bizi al-izango zera amoriozko betiko bizitza Jaungoikoaren alboan...

Lurbira ori, ene anima, da zerua; zeru ori, ene anima, da zure jayoterria.

MANUEL ANTONIO ANTÍA,
Urnietako erretorea.

LOS BASCONGADOS EN BUENOS AIRES

En nuestro apreciable colega bonaerense *La Vasconia* que recibimos por el último correo de la América del Sur, encontramos algunos interesantes datos acerca del gran éxito obtenido por el Orfeón Euskarro, al presentarse por primera vez al público en la exposición que se celebra en aquella capital.

El orfeón, dirigido por el comprovinciano D. Félix de Ortiz y San Pelayo,¹ interpretó magistralmente la música bascongada.

El «Ume-eder-bat» y el «Gernikako» fueron interpretados de una manera magistral.

Hablando de la ejecución del inmortal himno del no menos inmortal Iparraguirre, dice nuestro colega *La Vasconia*:

«Al entonar el «Gernikako arbola» quitáronse las boinas rojas; el jurado y gran parte del público tuvo la deferencia de imitarlos, descubriéndose en señal de respeto hácia nuestras seculares libertades simbo-

(1) Muy querido amigo y colaborador nuestro. (N. de la. R. de la EUSKAL-ERRIA).